

Nr. 3401—1932.

GRIGORIE,

din îndurarea lui Dumnezeu episcopul ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și a părților din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și popor și iubiților deputați ai Adunării Noastre eparhiale, dar și milă dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea Noastră arhierescă:

Pe temeiul art. 9 din lege și art. 132 și 134 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, convocăm Adunarea eparhială a Aradului în sesiune ordinară pe ziua de Duminecă, 29 Mai a. c. la orele 9 dimineața, când se va oficia cuvenita slujbă religioasă în Catedrala Episcopiei și apoi va avea loc deschiderea Adunării în sala festivă a Academiei teologice.

Când aducem acestea la cunoștința tuturor P. T. deputați spre știre și orientare, deodată îi invităm, că în prima zi a Adunării eparhiale, — amăsurat dispoziției art. 181 din Regulamentul pentru alegerea și constituirea organelor reprezentative și executive din Patriarhia română — să-și depună la birou mandatele (Credenționalele) primite, spre a se putea face verificarea aceloră.

Arad, 5 Mai 1932.

Al tuturor binevoitor

† Grigorie
Episcopul Aradului.

N O T Ă: Indatorați prin concluzul Nr. 44 al Adunării eparhiale din 1901 aducem la cunoștința P. T. deputați, că nici un concediu nu se acordă, fără de cuvenita motivare, urmând a se proceda în caz contrar întru toate, conform ultimelor dispozițiuni din §-ul 59 al Regulamentului afacerilor interne.

Circulară

către On. membri ordinari și adhoc ai adunării protopopești (sinodul ppesc) a tractului ȘIRIA.

Pe baza mandatului de sub Nr. 3255/1932, primit dela Veneratul Consiliu eparhial ort. român din Arad și în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în art. 15 și 16 din Regulamentul pentru procedură la alegerea de protopop, precum și în art. 69 și 70 din Statutul pentru organizarea bisericii ort. române, — prin aceasta convoc Adunarea protopopească electorală, în ședință extraordinară, pentru efectuarea alegerii de protopop, al tractului ȘIRIA pe: MARȚI în 24 l. c. la orele 10 a. m., în sf. biserică ort. română din ȘIRIA.

Ședinței adunării protopopești îi va premerge sf. liturghie, împreună cu chemarea sf. Duh.

Arad, la 5 Mai 1932.

Protopresbiter: Ioan Georgia
comisar cons. eparhial.

Circulară

către On. membri ordinari și adhoc ai adunării protopopești (sinodul ppesc) a tractului HĂLMAGIU.

Pe baza mandatului de sub Nr. 3188/1932, primit dela Veneratul Consiliu eparhial ort. român din Arad și în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în art. 15 și 16 din Regulamentul pentru procedură la alegerea de protopop, precum și în art. 69 și 70 din Statutul pentru organizarea bisericii ort. române, — prin aceasta convoc Adunarea protopopească electorală, în ședință extraordinară, pentru efectuarea alegerii de protopop, al tractului HĂLMAGIU pe: JOI în 26 l. c. la orele 10 a. m., în sf. biserică ort. română din HĂLMAGIU.

Ședinței adunării protopopești îi va premerge sf. liturghie, împreună cu chemarea sf. Duh.

Arad, la 5 Mai 1932.

Protopresbiter: Ioan Georgia
comisar cons. eparhial.

Preotul și societatea de azi.

De Grigorie Episcopul Aradului.

III.

Idealul creștin al vieții.

Omenimea, în ciuda tuturor hulițiilor religiounii, nu s'a putut lepăda în nici-o vreme de contactul cu Dumnezeu. Omenimea, chiar ca un fiu răzăcit, a căutat în toate vremurile să se întoarcă la Tatăl cel ceresc, simțind că de acolo vine aceea ce poate să curățe sufletul de întinăciune și să-l facă curat, liniștit și fericit. Niciun învățat și niciun filosof nu a putut arăta, nici pe departe, calea adevărată, pe care mergând să găsești liniștea. Numai creștinismul a rezolvit problema vieții.

Știința a cercetat numai fenomenele naturii și, ca rezultat, a ajuns să pună puterile naturii la dispoziția și spre folosul omului, dar știința nu a putut arăta calea luptei împotriva egoismului. Ne întrebăm: cine poate trăi numai pentru sine? Egoismul este în flagrantă contradicție cu idealitatea înaltă și cu cerințele spiritului, precum și cu demnitatea omului.

Filosofia, din cele mai vechi timpuri, chiar nu a căutat să rezolve problema domniei sufletului asupra trupului. Filosofia antică, dela Socrate până la Tales, își bătea capul cu esența focului, aerului, apei. Grecii preamăreau frumuseța fizică. Romanii adorau puterea musculară, dar abia creștinismul pune problema sufletului: „Ce va folosi omul, de ar câștiga lumea toată și și-ar pierde sufletul său? (Matei 8, 36). Mântuitorul zice: „Au nu este sufletul mai mult decât hrana?“ (Mat. 6, 25).

Deci creștinismul este învățătura care face pe om să iasă din cercul îngust al intereselor sale personale și să cunoască adevărata valoare a sforțărilor și veleităților sale, cari în lumina eternității primesc adevărata valoare. În scopul acesta, lucrurile se schimbă. Tăria sufletească, eroismul moral, primesc o valoare mare și astfel înțelegem antidotul egoismului: dragostea creștină, care a dat martiri și sfinți nenumărați. Această dragoste împrumută vieții un înțeles mai înalt, sprinteneală și frăgezime, care îndreaptă sufletul spre perspective mai presus de materie.

Fără aceste perspective, ieșite din orbita intereselor pur personale și materiale, omul este o mașină, un mecanism fără rost. Dar în lumina Evangheliei, el primește un pedestal moral, pe care trebuie să ne ridicăm cu toții,

căci altcum va fi foarte scăzută moralitatea societății. Dragostea creștină a făcut minuni: a apărut pe cei oropsiți, pe săraci, pe cei nedreptățiți, a ridicat spitale, așezăminte de tot felul. Impotriva dragostei creștine s'au dat lupte cu sabia și condeiul, toate cortegiile inamice s'au înșiruit împotriva iubirii creștine; a curs și sânge, dar dragostea niciodată n'a căzut și nu va cădea, până când va fi o lacrimă de svântat și un ochiu, care va plânge.

Nici tehnica, nici știința pe alte țărâmurii nu vor produce minunile dragostei creștine. În adevăr, creștinismul este cea mai superioară concepție de viață.

Una din cerințele vieții sociale este cinstea. Avem nevoie de oameni cinstiți. Cine nu este om religios, în căile grele ale vieții va fi lipsit de busola, care să-l mențină pe calea cinstei. În împrejurări de mizerie, numai religia te oprește să nu te îmbogățești pe spinarea altora, să judeci, drept, dacă ești judecător, să fii profesor nepărtinitor și peste tot să nu te lași răpit de fapte rele, pe care dacă alții le-ar face, ar fi un adevărat dezastru.

Fără de Dumnezeu, omul se îndobitocește, ajunge ucigaș, lacom, periculos în toate privințele. Dar sub aripile divine, omul face opere mari. Dante cu Divina Commedia, Beethoven cu „Missa Solemnis“, Mozart cu „Requiem“, Haydn cu „Creațiunea“, Wagner cu „Parzifal“, Ciaikovski cu Axioanele lui sublime, Muzicescu și Dima cu operele lor religioase, sunt scânteii din dumnezeire, ca și Rossini, Palestrina și Haendel.

A spus cineva: multe bunuri a adus creștinismul. Inchipuiți-vă că n'ar exista valorile creștinismului. De pildă, intrați într'un muzeu și scoateți de acolo tablourile religioase! Ce mai rămâne acolo? Ce ar fi fost cu atâtea popoare păgâne fără misionari, cari au învățat pe sălbateci agricultura, cunoștințe de tot felul? Care ar fi azi legăturile dintre popoare, fără religia creștină? În veacul al II-lea după Hristos, păgânul scriitor Cels spunea: „Ar trebui să fie cineva nebun ca să creadă, că grecul și barbarul, Asia și Europa, Lybia și celelalte popoare ar putea fi cândva unite prin aceeași religie“.

Ce ar fi de omenirea de azi, dacă nu ar fi creștinismul?

Creștinismul predică pe Iisus Hristos. În El noi vedem realitatea ultimă a întregului univers. Creștinismul nu se sprijină pe o simplă teorie eșită din inchipuirea unei persoane, ci pe o viață reală, care a avut loc în mijlocul oamenilor de tot felul, acum aproape două mii de ani. Creștinismul este deci religie care

reprezintă experiența umană a unui fapt de o însemnătate neperitoare și universală, căci în el s'a realizat cunoștința tuturor popoarelor în privința răscumpărării, nu ca o simplă iertare, ci ca o prefacere într'o nouă viață prin moartea și învierea lui Iisus și conștiința puterii spirituale în darul Sfântului Duh, primit în ziua Cincizecimeii.

Toate sistemele teologice sunt încercări de a exprima natura acestui fapt în formele cugetării umane și prin mijloacele limbii omenești.

Teologii încearcă să arate, folosind Sf. Scriptură, ce efect are viața lui Hristos asupra vieții oamenilor în mijlocul cărora a trăit, ca fiu legal al unui tâmplar, și membru al unei familii care-și câștiga existența prin muncă. Aci, în mijlocul familiei dulgherului, Iisus a pus temelial principiului de supunere fiască și a autorității părinților din cuvântul cărora nu eșea. A trăit ca copil în mijlocul copiilor și ne-a arătat ce atitudine trebuie să avem față de „acești curați cu inima“, dându-i ca pildă de suflet în care răutate nu este.

Prima Sa manifestare în public a fost la o nuntă, ridicând căsătoria, inelul vital al societății umane, la rangul de taină. El a pus deci bazele societății adevărat umane, sfințind familia.

Personalitatea Sa se impune prin adevărul ce predica. Lumea îl asculta, îl urma și L-a ridicat la rang regesc, iar El a arătat principiul călăuzitor al stăpânirii: modestia și blândețea, intrând în Ierusalim blând și smerit pe mânzul unui asin. Față de toate acestea ce El dădea, răutatea umană se arată imediat în săptămâna patimilor, arătându-se adevărul că Dumnezeu e prea mare, și când îl vedem, noi fugim de El.

Fariseismul, pericolul cel mare, atât pentru individ, cât și pentru societate, a fost răpus de Iisus Hristos, oridecâteori venea în contact cu fariseii, arătându-le să se cunoască pe ei înșiși. El a arătat că bun este numai Dumnezeu; El a liberat pe om de cătușele fariseismului, arătându-i așa cum era în realitate. Că fariseii de atunci L-au urât, după cum cei de azi urăsc creștinismul, nu ne miră deci. Iisus Hristos înlătură falșitatea dintre oameni.

Iisus Hristos a trăit într'o lume ca a noastră, legată cu tot felul de convenții și idei și împărțită în țări și națiuni. Dar El trăia și într'o altă lume, care avea pe Dumnezeu ca Tatăl tuturor, care ascultă strigarea copiilor săi. Către această lume de frați cu Tatăl nostru în Ceriuri ne chiamă Hristos. Să nu fim noi oare în stare să trăim această viață? „O voi puțin credincioșilor!..“.

În convorbirile cu Natanael, Nicodem, femeia dela puț, Zaheu, Iisus ne arată că, în raportul nostru cu semenii noștri, să căutăm ceea ce este bun sub scoarța aparițiunii.

Aceea ce unii numesc azi „necesități” fizice, Iisus respinge cu toată forța și ridică femeia la demnitatea ei prin atitudinea Sa față de mama ca și față de celelalte femei.

Dar ceiace face punctul culminant și cel mai puternic fapt al religiunii creștine este atitudinea ce a avut-o Hristos față de acuzatorii și chinătorii lui. A cugela despre Dumnezeu că este bun și iertător nu este greu. Dar când vedem pe Dumnezeu Iisus stând pentru binele omenirii, și totuși primind toată ura și insulta umană, aceasta n-o putem pricepe. Și totuși Iisus a gustat și aceasta și ne-a arătat că, pentru câștigarea tuturor, trebuie să avem dragoste.

Iată deci măreția și superioritatea Creștinismului: el stabilește legile morale, fără de care societatea umană nu poate progresa, iar prin nădejdea ce pune în Tatăl ceresc și răsplata dreaptă a faptei, dă puteri pentru suportarea greutății oricăror vremuri.

(Va urma).

Predică pentru Dum. Mironosițelor.

Iubiți Creștini,

În a treia Duminică, după sfânta Înviere, sufletul creștinului conștient este îndreptat spre crucea dela Golgota, la poalele căreia Iosif — cel cu bun chip — Maria Magdalena, Maria muma lui Iacob și Salomi așteptau zdrobite de durere sfârșitul lui Iisus.

În clipele grele ale supremei jertfe, plini de frică, s'au ascuns, s'au lăpădat de el chiar și învățăceii lui.

Alături de Iisus au urcat însă toate durerile calvarului și au rămas neclintite la picioarele Lui femeile: cari fiind „în Galileea mergeau după El și slujeau Lui”.

Neîncetată a fost râvna lor de a sluji Domnului, bunului lor învățător.

Și dacă a trecut Sâmbăta... au cumpărat mirosmă ca să meargă să-L ungă pe El.

Cu gândul la Iisus, în drum spre mormânt se n-trebau îngrijorate: „Cine să ne ridice platra de pe ușa mormântului?”

Dar la mormântul deschis ce minunată vedere: Un inger, cu privire de fulger, în vestmânt alb, le vestește: „S'a sculat, a înviat... mergeți vestiți învățăcelor”.

Ce fericire pe ele. Prin râvna lor s'au învrednicit purtătoarele de mir, să fie cele dintâi solii ale învierii, ale biruinței adevărului, — ale mântuirii noastre.

Mergeți, vestiți... a fost cuvântul ingerului către mironosițe.

Iubiți Creștini,

Gândind cum lupta vieții, în vertiginoase valuri înstrăinează sufletele dela poala crucii mântuitoare, simțim că prin cuvintele ingerului, o mare și însemnată îndatorire li-se indică femellor, — purtătoare de credințe în sufletele lor, — de a crea și menține în familie și viața socială seninătatea unei atmosfere religioase, — de a vesti pe Hristos.

Și este atât de necesară aceasta atmosferă între noi, încât toate celelalte condiții ale unei vieți, la aparență strălucite, — fără duhul lui Hristos, — sunt deșarte, trecătoare amăgiri.

În familie mama, soția trebuie să fie vestalinea acestel atmosfere. Val de căminurile, în care s'a stins focul dragostel pentru Hristos.

Inspirată de dragostea creștinească, soția, prin senzibilitatea firii sale, va ști abate dela multe răătăciri pe bărbatul ei. „Prin nobleța sa, prin răbdarea sa, prin focul dragostel curate, o soție va înmolia și inima celui mai crunt bărbat, dar tot așa prin firea arțăgoasă tulbură și cumpăna celui mai așezat soț”.

„O femeie vrednică cine va afla”, — zice înțeleptul Solomon, — „mai scumpă este una ca aceasta, decât pietrele cele de mult preț, nădăjdulește spre dânsa inima bărbatului ei”.

Râvna mironosițelor a fost răsplătită.

Ce răsplată mai mare poate fi pentru sufletul iubitor de mamă și soție decât succesul ce-l poate avea, prin neîntrerupta îngrijire a ei de a crea sau a reinvia în familie duhul mântuitor al lui Hristos, aducător de pace și fericire?

„O soție, care isbutește să înduplece pe bărbatul ei să înceapă, din nou, a se ruga, să meargă la biserică, să se mărturisească și să se împărtășească, poate fi sigură, că a dobândit pe soțul ei, ori cari iar fi fost răătăcirile.

Mamelor, aduceți-vă aminte de nenumăratele ocazii, cari pot ispiți pe fiil vostru. Ca să-l puteți feri de pierzare, — și sunteți datoare să o faceți aceasta, — până când nu este târziu, vestiți-le pe Hristos. Plecați din vreme spre rugăciune genunchii lor, că nu cunosc un tablou mai frumos din viața familiară decât acela, în care mama pleacă, în fața icoanei genunchii ei spre rugăciune, alături de fiil ei.

Socotiți râvna, cu care mironosițele au slujit lui Hristos. Chiar dacă toți s'au depărtat, dacă toți până la unul s'au abătut, nu desnădăjduți. Neclintită fie credința voastră, nestrămutat să fie îndreptat spre Hristos sufletul vostru, căci prin râvna mamelor și a soțiilor se va întoarce spre Fiul lui Dumnezeu și sufletul fiilor și a soțiilor.

Dar să nu vă amăgiți nici cu gândul, că sunteți fără de păcate. Cercetați sufletul vostru, curățiți-l ca să puteți fi adevărate mironosițe, vestitoare ale lui

Hristos. O istorioară ne arată într'un tablou, cum un om trece cu gândul visător pe pajștea mătăsoasă a câmpului, pe lângă o peatră ascunsă într'un buchet de flori, îmbrăcată într'o podoabă. Și nu bănuiește, că s'ar ascunde ceva sub piatră, dar mișcată dela locul ei, rămâne surprins, de mulțimea gâganilor, vermuștelor, insectelor, carl stau, pitite, ascunse, sub ea.

Să ridicăm, cât mai des lespedeza grea, a indiferențismului nostru de pe suflete, și în cele mai multe cazuri vom afla pitite sub ea indeletniciri, porniri păcătoase, ispite. Datorința noastră este de a ne curăți sufletul de ele. Să ne aducem aminte, că Maria Magdalena, prin căință sinceră, profundă, și-a ispășit multele păcate, prin râvna sa pentru Hristos s'a învrednicit a fi cea dintâi, căreia i-s'a arătat Mântuitorul, după înviere.

Prin seninătatea vieții familiare sufletul femeiesc dă cea mai curată contribuție, nu numai la fericirea familiară, ci și la întrunirea și biruința unui neam.

Peste frumoasele colline ale pământului străbun, ce străjuiesc dealungul malului drept al Nistrului, plutește sufletul mare al neamului. Aici se prăznuiește acum o mare biruință a neamului românesc: alipirea Basarabei la țara mamă.

De zece ani moșla moldovenilor lui Ștefan cel Mare este realipită la corpul Țării. Din aceasta biruință își are parte însemnată și sufletul femeii române, care a plămădit în căminul familiar, nu numai dragostea pentru adevărul creștin, ci, alături de aceasta, dragostea cea mai vie și conștie, de neam și pământ străbun, în butul ori căror opreliști dușmănoase, streine.

Sufletul femeiesc, — prin gingășia lui, — a netezit în familie, și chiar în marea viață socială, asperitățile mai mici, sau mai mari, pe cari le-a stărnit răutatea omenească, sau a vremii.

Deodată cu rugăciunile noastre aduse, drept mulțumită, lui Dumnezeu, pentru că prin grija Proniei cereștii și jertfa celor 800,000 eroi, s'au realizat aspirațiile juste ale neamului nostru, să ne gândim la îndatorirea ce ni-se impune tuturor Românilor de a vesti pe Hristos între frați, spre a-i aduna într'o armonioasă contopire sufletească.

Femeile române au rol covârșitor în aceasta consolidare sufletească a neamului.

Mamelor, soțiilor, fiți mironosițele, binevestitoarele învierii lui Hristos, binevestitoarele învierii morale, a fiilor și soțiilor vostri și neamul vă va binecuvânta.

Peste gândurile bune, de vestitoare ale adevărului creștin în familie și în viață socială și peste toate străduințele virtuose ale femeilor române — mironosițele neamului, — biserica împloară binecuvântare cerească. Amin.

Ț. la 28 IV 1928.

Pr. M. Șora.

Vama sângelui.

Gemetele atâtor transfugi ai Nistrului spre malul românesc, ce au căzut victime sub intrasigența gloanțelor grănicerilor roșii, n'au produs decât prologul altor mai triste și mai largi tragedii ce vor să vină. Acești neindurați ai sorții, sub rigoarea categorică a persecuției „celor fără Dumnezeu“, și-au prins temeritatea de marele risc de a se lăsa infiltrați prin sita morții, sporind populația de holturi din fatala necropolă a abiei Nistrului.

Bigotismul compact din vechea împărăție transnistriană, a evoluat până azi, într'o ingenioasă demență, devenind acest popor pentru progenitura lui, pedagogul sever, într'o impunătoare sugestie a unei totale imposibilități de tot ce depășește cadrele imanentei.

Care-și mai au ei conștiința curată, mai aud glasul de mustrare din ei înșiși, când persistă habotnic, până la complectă ignorare, în divorț perenic cu religia, în schismă perpetuă cu Dumnezeu?! Unde-l libertatea de conștiință? Unde sunt criteriile și argumentele doctrinei purpurii, când ni-se'nfățișează realitatea goală? Românul cel încă trezi, din robia transnistriană, ce-și simt apropierea transplantării în depărtata Siberie, ori au presimțul unei grele ispășiri, încercă evadarea, căci nostalgia credinței de dincoace îl doare și greul de dincolo îl împinge a-și face exodul. Nesocotind grijile mărunte și necântărind socotelele grele ce l-ar aștepta când ar fi prinși, deși se știu urmăriți, românii din Imaginara Republică Moldovenească, pornesc năvalnic, pe drumul duloaselor cuvinte ale vechiului călugăr sârb Visarion Șaral, „cătră Ierusalimul Credinței celei sigure și drepte“.

Acei transfugi, a căror viață gloanțele mitralierelor rusești n'au isbutit a o ascunde prin poarta apelor cernite ale Nistrului, în taina eternității, s'au făcut îndeajuns crainicii adevărați ai realităților roșii, cari au reclamat vama sângelui, celor ce în clipa trecerii le-a fost absent norocul supraviețuirii. Căci apele Nistrului, deținând linia hotarnică între două state, al căror mod sufletească de a exista nici pe departe nu se'mpacă, nu-și vreau comunicația reală a celor două maluri, iar dela cei ce-o fac, reclamă greu risc, grea ispășire. Ce monstruozități trebuie să fie acelea, ce'mping atâtea inimi a-și strânge familia, de-o mal au, lângă ei, pentru ca să-și faceră contrabanda vieții lor peste hotar, consolați de zâmbetul viitorului, în fierbințeli posomorite de evantaliul Morții!

Ar fi sănătoasă înfăptuirea ideii unui schimb de populații. Dar ar consimți oare, la asta, conducerea moscovită? E o'ntrebare, al cărui răspuns e prea puțin problematic. Căci învagonând noi pe cei ai noștri superflui, avizi de raiul sovietic, și făcându-le transportul peste râu, bolșevismul ar avea convingerea unei neignobile pierderi de aderenți, care să submineze încet

și persistent viața noastră de stat, multiplicându-și planurile și organizațiile; pe de altă parte, ar contribui — contrar cerințelor catehismului lor — la consolidarea unei mai trainice coeziuni spirituale a noastre.

Ori cum ar fi, urgiilor lor, imperativul civilizației umanității contemporane le strigă un aspru „quo usque tandem”, iar nouă ne incumbă același mod de a trata pe frații și pe simpatizii lor dela noi, cari cochetează cu dăușii până și prin mijloace cari sfidează distanțele.

Cazul celor două națiuni e mult mai grav, de cum se vede din palatul Ligii Națiunilor, dela o distanță, a cărei proporții falsifică acolo realitatea de aici. Vaietul destinațiilor unui trist siberian exil de ispășire, sună ca un signal de alarmă, pentru toți limitrofii statului clădit pe ruinele vechiului țarism, cât și pentru toți din restul continentului, cari doresc, ca interesele întregii omeniri, să fie într-o perpetuă concordanță, într-o deplină armonie.

Sub egida steagului roșu al „celor fără Dumnezeu”, în rândul milioanelor de sub comanda lui Stalin și de sub cărja falsă a uneltii lor: fardatul mitropolit Sergie, ar încăpea și toți cei dela noi, cari se'nvoburează în marșul funebru spre panta ateismului, în tumultul sectarelor ideologii nihilisto-anarhice.

Peste pericolul cataclismelor ce se revarsă'n lume ca dintr'o urnă, din taina Destinului, ni se augmentează preocupății ce ne dor, dar cari, pe lângă asta, mai au și rostul absent dela voia celor ce ni le provoacă, de a ține trează conștiința noastră, în țara peste care planează întelesul și aprecierea deplină a devizel: „Nihil sine Deo”.

P. Deheleanu
student la Fac. de Teol. din Cernăuți

O zi memorabilă în Drăgoești.

În văltoarea preocupărilor materialiste din timpul postbelic, rari sânt, ca și corbul alb, — prilejurile de regenerare și elevare moral-spirituală în viața satelor noastre.

O astfel de ocazie a fost pentru comuna noastră de Dumnezeu scutită Drăgoești, tractul Belințului, Duminica din 17 I. c., având loc la acel dat sfințirea steagului „Oastei Domnului”, în prezența a foarte numeroși ostași chiar dela considerabile depărtări, ca d. e. Lugojul.

Cu tot timpul posomorât, schimbăcios, de Aprilie, totuși în ziua susarătă, pe la orele 10 a. m. încep a sosi din comunele învecinate: Ficătar, Racovița, Sârbova, Ictar, Budinți, Belinț, un număr considerabil (cca 100) de ostași și ostașe.

La orele susarătate sfânta Liturgie este celebrată de subsemnatul paroh local, fiind răspunsurile

date de corul elevilor școlii primare de sub conducerea Dlui învățător Petru Opreșcu. La priceasă se împărtășesc ostașii localnici, precum și mai mulți credincioși, iar după ce s'au celebrat două părăstase, urmează la finea s. Liturghii însuș actul sfințirii steagului, naș fiind credinciosul Roman Brancu.

După prestarea jurământului, sfințirea steagului și a cruciulițelor, acestea sânt predate ostașilor, rostind subsemnatul o cuvântare ocazională, arătând importanța societății „Oastea Domnului” ca organizație de ordin laic — apostolesc în viața noastră bisericească, îndemnând ostașii, că să țină cu devotament și însuflețire la chemarea sfântă carea au luat-o asupra loroși prin jurământul făcut.

Le dorește din suflet curat zel, însuflețire și curaj în lupta pe carea vor începe contra vrășmașilor văzuți și nevăzuți ai Sfintei biserici și legii noastre străbune. Mulțamește tuturor ostașilor veniți la acest praznic duhovnicesc, iar localnicilor, dorindu-le spor și în belșugate roduri spiritual-morale spre întărirea și lăptrea binelui și adevărului între frați.

După terminarea sfintei Liturghii, convolul, în frunte cu preotul local, înaintează spre casa credinciosului Nicolae Crețu, unde ostașilor adunați li-se servește o masă de post. La acesta, ostașul conducător din Lugoj Dl. Drăghici salută pe preotul locului în cuvinte alese, presărate cu citații din s. Scriptură, la cari li-se răspunde cu cuvinte de adâncă mulțumire și îndemn la muncă și luptă fără preget în scopul promovării binelui și a fericirii între fiit neamului nostru.

Ridicată masa, convolul se îndreaptă iarăși spre s. lăcaș, unde se face s. Vecernie, iar mai apoi se trece în sala de învățământ, semnându-se actul comemorabil al zilei.

După cuvintele de deschidere ale preotului, la cuvântul conducătorul oastei din Belinț, Dl Ciurescu, arătând primejdia sectarismului din punct de vedere național religios-etic, precum și a ateismului și francmazoneriei, sfătuind poporul a se feri de atari dușmani, întrucât li-s'ar da ocazie a veni în contact cu ei.

Urmează Dl Drăghici, conducătorul oastei din Lugoj, dând sfaturi și îndemnuri creștinilor, potrivite de a fi urmate de ascultători.

Numitul mai declamă câteva poezii religioase, urmându-l eievel: Cornelia Găescu, Marie Jurca, Elena Țanche cu recitări de poezii religioase.

Ședința o încheie ostașul conducător din loc, Roman Brancu, aducând vil mulțămiri tuturor fraților ostași, veniți la acel praznic duhovnicesc, rugându-i, ca și pe viitor să ne mai procure asemenea momente plăcute și înălțătoare de inimă și de suflete.

Astfel mângălat, încălziți și zidiți spiritualmente, oaspeții s'au întors la vetrele lor, iar localnicii rămânând să sporească în râvna și credința creștină, spre fericirea și mântuirea proprie, precum și spre cea deaproapelui lor.

Lucian Lungu
preot.

Serbarea sfintelor Paști în Arad.

Sfintele Paști din anul acesta au fost sărbătorite în întreaga eparhie a Aradului cu multă și profundă pietate. Peste tot credincioșii noștri au fost pregătiți sufletește pentru marele praznic al învierii lui Hristos, prin misiuni religioase, mai bine ca în alți ani. În săptămâna patimilor, începând cu Duminica Florilor, s'au servit Denii, încopciate cu predici, în majoritatea bisericilor, iar în zilele următoare poporul s'a apropiat, cu sufletul încărcat de credință, de sfintele Taine ale Mărturisirii și Împărtășirii.

Și în orașul nostru s'au ținut servicii religioase în toate serile din săptămâna patimilor, când preoții au rostit predici în legătură cu patimile Domnului. În aceste zile au fost spovediți și împărtășiți cu sf. taine bolnavii dela spitale, deținuții dela Penitenciar, soldații din garnizoană și alți credincioși.

Prohodul Domnului cu procesiune s'a făcut la biserica catedrală din Arad, Vineri seara la orele 8, de P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie, asistat de preoțimea din Arad.

Au participat credincioși mulți, în frunte cu autoritățile civile și militare. Slujba învierii s'a servit Duminică dimineața fix la orele 4 de însuși P. S. Sa Episcopul Grigorie, asistat de consilierii eparhiali, profesorii dela Academia teologică și preoțimea parohială din Arad; de tot 16 preoți și doi diaconi. La procesiunea învierii am observat lume foarte multă, din care nici a treia parte n'a încăput în sf. biserică. Deci se impune necesitatea zidirii unei noi biserici în centrul orașului.

Am constatat cu bucurie că în anul acesta, la slujba învierii, a participat multă lume intelectuală, dame și domni, în frunte cu generalul Bălăcescu, urmat de o frumoasă suită de ofițeri, apoi d. prefect Dr. Gh. Șerban, primarul Dr. C. Radu, chestorul Dr. Moga etc. etc. Fastul sfintelor slujbe a fost ridicat mult de muzica militară, care a cântat pe piața catedralei imnuri religioase. Armata a participat în număr mare și în ținută de sărbătoare. După înviere s'au împărțit sfintele Paști.

Iar la orele 9 s'a oficiat sf. liturgie de P. S. Sa Episcopul Grigorie, asistat de clerul care a servit la învierea Domnului. Mai mult de jumătate din publicul creștin a staționat pe piață, fiind aglomerația prea mare. La priceasnă P. S. Sa Episcopul nostru, cu verva și maestria cu care înmănează cuvântările, a rostit o

predică admirabilă, care a impresionat profund publicul ascultător. În cursul sfintelor sărbători P. S. Sa părintele Episcop a invitat la masă pe căpeteniile autorităților și pe alți intelectuali.

A doua zi de Paști, a servit sf. liturgie I. P. C. Sa Arhimandritul Dr. I. Suci, asistat de 4 preoți și 1 diacon. La priceasnă păr. Arhimandrit a rostit o înduioșătoare predică, apelând la sufletele creștine, să ajute pe sinistrații apelor.

10 Mai în Arad.

În considerare că în anul acesta, orașul Arad cu suburbiile sale, precum și o parte a eparhiei noastre au fost năpăstuite de revărsarea apelor, în anul acesta sărbătoarea noastră națională de 10 Mai, nu s'a ținut cu amplexarea din anii trecuți!

Nu s'au trecut în revistă prin defilare, nici școalele ca și în anii trecuți și nici armata întregă. Serbarea a luat început la orele 9 dimineața, când profesorii și învățătorii dela toate instituturile de învățământ au explicat elevilor însemnătatea zilei.

La orele 11 s'a oficiat la biserica catedrală un serviciu divin de P. S. Sa părintele Episcop Grigorie, asistat de consilierii eparhiali. La sfârșit P. S. Sa a rostit o emoționantă rugăciune pentru sănătatea M. Sale Regelui Carol al II lea și familia regală și prosperarea patriei noastre.

S'au rostit polihroanele obicinuite pentru Suveran, când publicul a aclamat frenetic pe M. S. Regele și dinastia română.

La sfârșit părintele Vioarei Mihuț a rostit o frumoasă cuvântare, făcând apologia praznicului de 10 Mai. Cuvântarea părintelui Mihuț, rostită cu mult avânt, a lăsat impresie bună.

La fine s'au trecut în revistă trupele, de P. S. Sa, dnii: General Bălăcescu, prefectul Șerban, primarul Dr. C. Radu etc.

La serbare trupele au participat cu muzica și drapelele.

După masă, la orele 6, s'a dat o serbare la Palatul Cultural. Muzica militară a cântat imnul „Trăiască Regele“.

Corul Armonia din Arad, condus de Ioan Lipovan, profesor la Școala Normală, a cântat „Pre Tine Te lăudăm“ și alte cântece naționale, iar profesorul Vintilă Popescu, dela Academia noastră teologică, a citit lucrarea sa pregătită cu multă istețime despre însemnătatea zilei.

Elevele dela liceul de fete au dansat mai multe dansuri naționale.

INFORMAȚIUNI.

Personale: *P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie a plecat Miercuri în 11 Mai a. c. la București, pentru a participa la ședințele sf. Sinod și la ședințele Sinodului Permanent, apoi pentru a interveni la Onor. Guvern în cauza salarelor preoțești și alte țafaceri de interes bisericesc.*

Mare minune într'o comună. Citim în ziarul „România Nouă” organul Ligii Temperanță, că în comuna Blăjeni din județul Buzău, nu există crăsmă, căci acolo nimeni nu bea decât apă.

Cu adevărat minune, care trebuie urmată!

Groitoria Diecezană Arad str. Eminescu 18, confecționează reverenzi preoțești în condițiuni avantajoase.

Nr. 2633/1932.

Comunicat Oficial.

Onor. Consiliu Central Bisericesc din București, cu adresa Nr. 2503/1932, ne face cunoscut că Tipografia Cărților Bisericești a retipărit câteva cărți din cele mai importante și indispensabile pentru ritual, cum sunt: Mineele pe toate lunile, Liturghierul, Evhologhiul, Penticostarul și Trlodu.

Având în vedere că fiecare biserică trebuie să fie prevăzută cu cărțile necesare pentru ritual:

Invităm pe Cucernicii Preoți și parohiile să cumpere aceste cărți pentru trebuințele lor, procurându-și-le fie direct pe contul parohiei, acolo unde veniturile le permite, fie prin credincioși cari să fie îndemnați și stimulați ca să dăruiască bisericii cărțile de cari au nevoie.

Cărțile se găsesc de vânzare la Librăria Diecezană Arad.

Arad, din ședința Consiliului eparhial de la 15 Aprilie 1932.

*Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.*

Aviz.

Absolvenții Institutului teologic ort. român din Arad din anul 1891/892 sunt rugați a se întruni, la convenirea colegială de 40 ani, ce va avea loc Marți în 24 Mai a. c. la Oradea.

Colegii sunt rugați a se prezenta cu toții în seara zilei de convenire spre a primi informațiile despre programa convenirii.

Sân Nicolau Mare, la 30 Aprilie 1932.

Ioan Popoviciu,
paroh ort. român

Organele celorlalte eparhii ort. române sunt rugate a reproduce acest aviz.

Licitație publică.

Epitropla par. Milova vinde prin licitație publică în 22 Mai p. m. ora 4 peste 2000 (două mii) metri sterli lemne de foc, esențe fag, — puțin stejar — din anul acesta.

Amănunte dă *Oficiul parohial.*

În atenția Dlor Caticheși.

Singurele manuale de religie pentru școalele primare, aprobate de sf. Sinod, sunt cărțile de preotul N. Crișmariu: Istorioare biblice Lei 22; Istorioare bisericești, Lei 20 — și Catechismul Lei 20.

Carte de rugăciuni pentru elevii școlilor primare de Dr. Grigorie Comșa, episcopul Aradului, legată în pânză, Lei 15.

De vânzare la Librăria Diecezană. Arad.

A V I Z.

Rugăm, pe această cale, pe toți abonații restanți pe a. 1931 la foaia „Biserica și Școala”, să binevoiască a-și regula abonamentul personal și al parohiei, cu posibilă urgență.

Administrația foii
„BISERICA și ȘCOALA”
Arad, Str. Eminescu No. 18

Red. responsabil: **Protopop SIMION STANA**